

NAGY KOPPÁNY ZSOLT
**A Várban őrt álló gondolatai
 négy plusz egy képben**

– Nézd, anyu, nézd csak, ide felállok, és nem mozdul meg, sőt, ha ide állok, akkor sem, az előbb megrúgtam, és a szeme sem rebtent, jaj, anyu, ez szuper, olyan jó, hogy eljöttünk, hogy bírnak így állni, itt a napon, nézz ide, most belerúgok, így ni...

„Menjél el öcsi, a halálba, mert átálverem rajtad a lándzsát, a kurva anyáddal együtt, hogy dögölnétek meg!”

– Kisfiam, csúnyán viselkedsz, és megmondtam, hogy ha nem tudod türtőztetni magadat, többet nem jövünk fel a Várba! A bácsi is ember, itt dolgozik, ez a munkája. Nem kell kinevetni. De vigyázz! Ha haszontalan kisfiú leszel, te is ide jutsz! Tényleg, de klassz, látod, belemondom a szemébe, és nem tehet semmit, mert ez a munkája, mozdulatlanul őrt állni ebben a szép várvédő kosztümben a napon!

„Mit kacérokodsz itt, te hülye néember, nincs aki meghúzzon odahaza, mi, s aztán idejársz levezetni a perverz indulataidat?! Végлены, idióta, te! Lépjél hátrébb, mert beléköpök abba a ráncos pofádba, de úgy, hogy a seggedig fröccsen a nyálam, asszed, meglátná a felügyelő, s ha meg is látná, asszed, szólna valamit, három évig állt őrt ő is, tudja, milyenek vagytok... rohadt digó turisták! Amikor az igazgató visszahúzódik az ablakból, fellöklek, hogy a nagy segged szétmegy a kockakövön, hitvány ringyaja!”

– Jól van, Dezső, állj oda ügyesen, de ne birizgáld a bácsi arcát, nem szép dolog, nem szabad mozdulnia sem, ne kínozd, bár végül is, ugye, miért is ne, hiszen ezért fizetik, akarom mondani: fizetjük, hiszen a jegyeink árából kapja a fizetést, nem sokat kereshet, az igaz, ugye, uram, hihi, elfelejtettem, hogy bólintania sem szabad, na, Dezsőke, akkora nyaklevest kapsz, hogy elájulsz, hitvány kölyök, állj ide, az anyád istenit, lefényképezlek... ne mozdulj... ne harapd te, hát elment az eszed, nézz oda, tátsd ki a szád, mondom tátsd ki a szádat, nem hallottad, nesze, nesze, tátod ki azonnal, így, na, ne böggj, mert kapsz még kettőt, nézze meg az ember!

„Esküszöm, ez volt az utolsó nap, még ma kilépek, nem érdekel, elmegyek újságot hajtogatni, vagy szórólapozok, vagy tudom is én, de itt többet nem állok, az hétszentség... Örülj öcsi, hogy nem tőkön rúgtalak, a hülye anyád azt hitte, ő pofozott le rólam, mi, most beszartál, köcsög, látom a szemedet, takonypóc, hogy beszartál, na mi van, árulj be bátran a hájfejű anyádnak, nyomjad, ne félj, kapsz mindjárt egyet a lándzsanyéllal is, szarjankó!”

– Hogyhogy nem állsz oda, meg ne halljam még egy-

szer, az ember kifizeti a kibaszott belépti díjat, s te itt arénázol, takarodsz vissza az ipséhez, közelebb, még közelebb, mitől félsz, nem harap...

„...de csíp, karmol és vasalt csizmájával kisfiú-lábujjakon tapos, muhaha...”

– ...állj meg ott, állj meg... ne mozogj... ne mozogj, te, mert eltöröm a lábadat, nyú van a seggedben, vagy mi...

„Nyanya, nyú... az még csak hagyján, hogy úgy mondjam... de nézd meg, mindjárt karóba húzom a kölyköt, erre a lándzsára, ni, most átteszem a másik kezembe, mire ideugrasz, már el is folyt a vére, igaz, nem kár érte...”

– Most mit mozog maga, mit ízél, alig tudom odavereni a kölyköt, s akkor rángatja a hülye lándzsáját, na hagyja már abba, esküszöm, panaszt teszek az igazgatónál, úgy kirúgatom, hogy a lába sem éri a földet, na mi van, nem mersz megszólalni, mi, kirúgnak, oszt' mehetsz a halálba, feldughatod magadnak a lándzsát, de még azt is elveszik, takony kölyök, állj egyenesen, ha hozzád beszélek, Dezső, lépj a lábára, ha mozog, de úgy, hogy csillagokat lásson! Állj oda, ni!

„Te rihorongy tetű, elkaplak a Városban valamelyik este, s egyenként verem ki a mocskos szádból az odvas, lepedékes fogaidat, hogy tud egy nőnek ilyen büdös szája lenni, mindjárt lehánylak, azt nem tiltja a szabályzat, takarodjatok haza, remélem, apuci a kurvájánál van, s egy fél év múlva felvágod az ereidet a lottyadt karodon, de előtte lelövöd ezt a kölyköt, csak jót tesztek a világgal!...”

– Dezső, isten bizony nem kapsz quadot, ha nem állsz egyenesen, milyen fotót küldünk apádnak, arra adja a pénzt, te is tudod, te gyengeelméjű, ne mozogj, na megállj csak, megrángatlak, állj ide né, a hétszentségit, ideállj... elnézést, uram, nem készítene rólunk egy képet... maga meg mit vigyorog? Azt hiszi, nem látom? Már rég ki van rúgva, potyára áll itt, az igazgatóval jártam pár éve, ne vigyorogjon, maga barom! Kész van már az a kép?

„Tudod, kivel jártál, nyanya, bár amilyen ocsmány a főnök... mindegy, felőlem járhattatok, lehet, hogy ezt a foggyatékost is ketten hoztátok össze, brávo, fennmarad a nemzet, csak egyre ocsmányabb lesz, ha rajtatok áll, de nem tehetek róla, ti csak a test parancsát követitek, mi, höhő, viszket a ráncos és száraz likad, megbizsereg a lottyadt pöcök, s kész is a baj, legyen a neve mondjuk Dezsőke...”

*

„Szia, édes, szia, megint milyen lompos vagy, mégis szeretlek, vagy szeretlek egyáltalán?, a franc tudja, mégsem válthat egy napon nőt is, munkát is az ember... mióta nem láttalak, igen, két napja, mióta nem mostál hajad, bébi, ne bízd el magad, megvagyok neked, de attól te még szedd össze a tested, nem vagy olyan pöpec, hogy elvigyen a pusztá tudat, ennek a tudata, előttem ne is bőföggj, se most, se később, mert akkor kiábrándulok

véletlenül, persze, mit érdekel téged, hiszen tudod, hogy úgysem merek lelépni, milyen napom volt, ne is kérdezd, átlagos, szar, undorító, mint mindegyik, holnap nem megyek be, esküszöm, egész éjjel együtt leszünk, és megmosom a hajadat, aztán szeretkezünk, s reggel melletted alszom, aludnék, ha nem költenél fel, mikor elmész abba a kurva boltba, eladni, jól nézünk ki, fiam, s még csak húszévesek vagyunk...”

„Milyen fáradt vagy, kedvesem, milyen semmilyen és unott, azt hiszed, nem látom a szemedben, hogy mit gondolsz rólam, s azt is hiszed talán, hogy nem látom, amint minden szembejövő nőt megnézel? Dehogynem, kicsikém, dehogynem, de csak a szád jár, no meg a szemed, meg a kis gondolataid örökké, de közben gyáva vagy, mint egy nyuszi, egy egészen kis fehér, lándzsásfarkú nyuszika, aki még a bugyimba se mert benyúlni, és alig tudtam odarángatni a kezed, mert tudtam, hogy csak akkor kötlek magamhoz, ha a tied leszek, igaz, azt is tudtam, hogy elég lesz ott, akkor, egyszer a tied lennem, s azzal lekötelezem a bátortalan kis lelkedet egy életre... úgyhogy nézd csak nyugodtan a nőket, ez nem megcsalás, pedig dehogynem, a megcsalás a fejben kezdődik, a farkadban csak végződik, de mit számít, kellesz, bár azért kapnék ilyent, mint te, nem egyet, nem kettőt, egy kis senki vagy, egy nulla, annak is kevés, de nekem éppen jó...”

„Istenem, milyen szép nők vannak, és én ezzel mászkálok, ezzel a Zsókával, a melle a hasát veri, nem is tudtam, hogy létezik ilyen mell, amíg meg nem fogtam, s mikor megfogtam, akkor csak fogtam, mert a döbbenettől nem bírtam elengedni, akkor kellett volna lecsapni őket a hasára, és futva elmenekülni, talán akkor most nem kényszeresétálnánk itt fel és alá, maholnap felcsinálom, s azzal vége, a maradék alakja is odalesz, ronda lesz, mint a bűn, s a kölyök is rá hasonlít majd, s akkor én inni fogok, és árnyékban negyven fokon állok őrt továbbra is a Várban, és akkor bizonyisten a lándzsámba dőlök...”

„Ne félj, fiam, annyira azért mindig vigyázok magamra, hogy könnyű lelkiismerettel le ne tudjál lépni, szülök neked gyermeket, ha az nem köt hozzám, akkor semmi, dolgozni fogunk és leéljük az életet, felneveljük a gyermeket, és reméljük, hogy ügyesebben csinálja majd nálunk, ilyen jutott neked, de nyugi, te sem vagy olyan fiú, akiért ölnének a csajok, s tudom, hogy titokban hálás vagy, amiért megmutattam, hova tedd a kezed!”

„Gyere, kicsi, kapsz egy fagyit, rólam ne mondja senki, hogy nem becsüli a nőjét, hiába röhögnek a fiúk a hátam mögött, egyiknek sincs senkije, s az irigység beszél belőlük, mikor csúfolnak, te legalább vagy nekem, ha onnan tudnám nézni, akár boldog is lehetnék, de nem tudom onnan nézni, csak innen, ez a legnagyobb baj, de nézzük csak mégis, tegyünk egy próbát,

van ugye állásom, van csajom, élnek a szüleim, lóvét is akasztok, amennyi éppen elég, lassan meglesz a nyári konyha, s odaköltözünk, csak mi ketten, melyik másik őrt álló mondhatja el ezt magáról, melyik?”

„Virágot vegyél, jóember, ne fagyit, te fásult ökor, nő vagyok, nem gyerek, most meg még mosolyogjak is, na de sebaj, visszakapod még ezt, de úgy, hogy azt sem fogod tudni, mi az, csak szenvedsz majd, mint a kutya, gitározál csak, pengessed a hülye hangszered, mert rád se nézek, rád se bagózok, ott fogod nyúni a húrt a fülem mellett, és én elbambulok a levegőbe, s egész éjjel forgolódhatsz majd, hogy mi lelt, s kérdezhetsz, csúszhatsz, mászhatsz, mert meg nem mondom, az biztos, s hajnal felé, mikor már az öngyilkosságot fontolgatod, megölelhetsz, s alszunk, de akkor sem mondom meg, nem én...”

*

„Na, mi van, fiam, mit nézel ilyen boldogtalanul, elvette a tyúk a kenyeredet? Mondtam, hogy tanulj, akkor nem ezt kell csinálnod, de te okos voltál... na tessék, most ott van neked, amit akartál, a rusnya nőd és az ocsmány munkád, hogy szégyellek kimenni a Várba, mert így is minden szomszéd rajtunk röhög, láttuk a fiadat, Elvira, hihíhi, díszőrséget állt, hahaha, nyalka egy levény, hallod, hihíhi, hahaha!”

„Most mit szeretnél?, igen, fel akarok mondani, nem bírom, ti nem tudjátok, milyen az, mikor ott állsz, a világ szégyenére, az első két hét volt a legszörnyűbb, kijött az egész osztály, s ott hülyéskedtek meg röhögtettek, vagyis csak akartak, mert vasfegyelem van, aki nevet vagy az előírt időpontokon kívül megmoccan, repül, őt másik áll a helyére, az a gennyes Máté, a gazdag, sánta kölyök, az volt a legnagyobb vagány, a csajok előtt akart felválni, megfricskázta az orromat, meg a Töhiét is, na de elkaptuk este, és kivetük a fogát, ki bizony, a szarosnak, az apja azóta keresteti a tettest...”

„Mi az hogy nem lehet bírní, nézz oda, senkiházi kölyke, mi vagy te, virágszál, vagy mi, el ne pusztulj, ott a nagy álldogálásban! Nagyapád bezzeg gyalog haza tudott jönni a fogságból, reggel megérkezett, aludt egy kicsit, s dél körül már indult is ki a mezőre kaszálni, annyi volt a munka, soha egy panaszos szava nem volt, apád pedig van, hogy negyvennyolc órát is ébren marad, ha a rohadék váltótársa éppen beteget jelent, s ezt is alig tudom kihúzni belőle, pedig egész nap és egész álló éjjel azokat az órákat figyelni, hát az sem lehet egy leányálmom, nekem elhiheted...”

„Igenis, idehozom Zsókat, és beköltözünk a nyári konyhába, nem fog zavarni, ne félj, semmi közöd ahhoz, hogy tud-e főzni, vagy sem, az én nőm, és én szeretem, és megvédem, mert rólam ne mondja senki, hogy a nőjét holmi pofázóktól nem tudja megvédeni, kimosza majd a ruhám, s tízórait csomagol, át sem kell jön-

nöd, esetleg a budiban ha adtok egy félseggnyi helyet kettőnknek, hogy ne a kertbe szarjunk, anyám...”

„Elpusztítom, ha idejön, az hétszentség, Elek is egyfolytában nézi, pedig nem tudom, mi van rajta látnivaló, biztos a mellére van rácuppanva, vagy a sovány seggére, a jóisten tudja, de itt nem lesz erkölcsi fertő, fiacskám, itt nem lesz vadházasság, az egész világ szegényére, ide be nem jön, amíg el nem veszed feleségül, ha vagy olyan hülye, hogy elvedd feleségül, egy ekkora kurvát, egy ekkora ordas kurvát hozol a házamba, hát sírba akarod tenni anyádat?...”

„Mi van? Hát akkor elveszem, igen, elveszem, s úgy is idehozom, most mit akarsz hallani, adjak igazat neked, húszévesen, hogy igen anyu, te láttad jól, egy hülye ronda kurva, hát nem, abból nem eszel, elveszem, felcsinálom, leadjuk neked az unokát, s elmegyünk dugni az erdőbe, aztán te csak pelenkázd a kölyköt, remélem, legalább az unokádat szeretni fogod!”

*

„Szánalmas vagy, öregem, mi lett belőled... együtt indultunk, s ide jutottál... Zsókával... istenem, senki még csak szóba sem állt vele... s őrt állsz a Várban... gyere, meghívlak egy sörre, két napig vagyok itthon, nem nézhetem tétlenül, hogy szenvedsz...”

„Mit jössz, Pista, mit jössz, hagyjál békén, ne gyere nekem ezzel a fővárosi tudálékos pofával, mert isten bizony akkora frászt kapsz, hogy a kurva egyetemedig repülsz, tudd meg, haver, hogy kibaszottul jó munka ez, holnap odamegyek az igazgatóhoz, s megmondom neki, hogy tegyen át a szakaszba, igaz, az még nagyobb majomparádé, de mégiscsak óránként csupán egyszer kell átmaszírozni az udvaron, aztán mindenki heverészik, ahol éri, neked mikor lesz ilyen melód, ott fog kiszipolyozni valami főnök, s egy seggdugasz lesz az örökké.”

„Igyál, csak igyál, sok örömed úgysem maradt már... Mi lett veled, barátom? Mi ez a makacsság, mi ez a gyávaság, miért nem tartasz velem, még akármi lehetnél, nézd, nem akarok okoskodni, de ahogy ismerlek téged, egyszer felbaszod az agyad, s agyonversz valami hülye

kölyköt, aki leköpköd, miközben őrt állsz, s akkor aztán cseszheted Zsókat meg a gyerekeidet, mert úgy mész a börtönbe, hogy a jóisten sem szed ki onnan hatvanéves korod előtt, s állhatsz majd a börtönkapuban a táskáddal meg a kihízott vagy kifogyott ruhádban, kopaszon, mert nem kellesz már Zsókanak sem, s a gyermeked elfordul a Várban, mert ő is őrt fog állni, naná, mikor meglát...”

„És mi bajod van Zsókával, mi bajod veled, olyan teste van, amilyent még csak nem is láttál, nem az számít, hanem a test, mert az arc megöregszik, de a test szép

maradhat sokáig, s nekem majd jól örööm telik benne, amikor te a szépből nagyon rusnyává lett feleségeddel szégyenkezel a világ előtt. És olyan az ágyban, öregem, hogy ha azt most elmondanám, akkor kivernéd itt, bele a söröskorsóba... Ne nagypályázz itt nekem, ezeket most én fizetem, majd fizetsz te is, te diák vagy, még tanulsz, mit okoskodszt, s mért is hallgatlak én, nincs más témánk Zsókan és a melómon kívül, nincs, mi, hát, nemigen van, úgy látom... akkor inkább igyunk... s fogd be a pofád... van egy cigid?”

*

„Itt ez a híd... ez a vasúti híd... egyedül vagyok, hajnal felé vagyok, részeg vagyok, sálálálálé. Ott az a vonat, jön, szépen és gyorsan, de micsoda

giccses és gyászos vég ez egy történetnek, micsoda semmi... Lássu-su-suk-suk-suk, mi maradt nekem, hát nekem, hát nekem!... Holnap visszamegyek dolgozni... és lehajtom a fejem, igát a nyakba, s tovább állok őrt a Várban, hm... az még érzelmesebb befejezés lesz. Hahaha, ha hazamegyek, s megölöm Zsófit, majd végzek magammal, Dzsízösz, sír a lelkem, annyira gáz! És ha megölöm apám, megölöm anyám, jaj, nem, ez olyan elcsépett, hogy rá gondolni is közhely. Elkapnak és agyonvernek a Mátégyerek, kiefaszagyerek, a mátégyerek apjának az emberei? Valószínűtlen és vérszegény. Átbököm valamelyik kölyköt a lándzsával, még a hétvége előtt? Tiszta sci-fi, romantikus ábrándcet. Elveszem Zsófit, élek, dolgozom és meghalok – erre még gondolni is rossz. Hinnye azt a!... Ennek a történetnek csak szánalmas vége lehet. Pedig milyen dühösen és ütősen indult a délelőtt.”

Eigel István rajza